

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

SALA PRIMERA

1. [Sentència assumpte C-416/2023](#), de 9 de gener de 2025, de la Sala Primera del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, relativa a la **protecció de dades de caràcter personal i opcions davant sol·licituds excessives**.

El TJUE resol una qüestió prejudicial consistent en la interpretació de l'article 57.4 del Reglament (UE) 2016/679, de 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades.

La qüestió prejudicial objecte d'aquesta sentència se substancia en un litigi en el qual l'Autoritat de Protecció de Dades d'Àustria es va negar a donar curs a una reclamació relativa a un supòsit de vulneració del dret d'accés d'una persona a les seves dades personals pel seu caràcter excessiu.

L'Autoritat de Protecció de Dades d'Àustria es va negar a donar curs a aquesta reclamació, ja que l'interessat havia presentat en 20 mesos 77 reclamacions similars al responsable del tractament de dades.

El TJUE resol la qüestió prejudicial plantejada afirmant que el concepte de «sol·licitud», que permet, quan sigui manifestament infundada o excessiva, especialment a causa del seu caràcter repetitiu, que l'autoritat de control pugui establir una taxa raonable basada en els costos administratius o negar-se a actuar respecte de la sol·licitud, comprèn les «reclamacions» a què fa referència l'article 77.1 del Reglament 2016/679, de 27 d'abril.

Així mateix, afirma que les reclamacions no poden ser qualificades d'«excessives» únicament pel nombre presentat durant un període determinat, ja que l'exercici de la facultat prevista en la referida disposició està supeditat al fet que l'autoritat de control demostrï l'existència d'una intenció abusiva per part de la persona que ha presentat les reclamacions.

En aquest sentit, conclou que, davant de sol·licituds excessives, l'autoritat de control pot optar, mitjançant resolució motivada, entre establir una taxa raonable basada en els costos administratius o negar-se a actuar davant d'aquestes sol·licituds

excessives, tenint en compte totes les circumstàncies pertinents i vetllant perquè l'opció triada sigui adequada, necessària i proporcionada.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

2. [Sentència](#) del Ple del Tribunal Constitucional, de 29 de gener de 2025. **Recurs d'inconstitucionalitat** interposat per més de 50 diputats i diputades del Grup Parlamentari Popular del Congrés dels Diputats contra la **Llei 12/2023, de 24 de maig, pel dret a l'habitatge**.

El TC, en aquesta sentència, estima parcialment el recurs d'inconstitucionalitat interposat per més de 50 diputats i diputades del Grup Parlamentari Popular del Congrés dels Diputats contra la Llei 12/2023, de 2 de maig, pel dret a l'habitatge, per raons competencials.

Concretament, s'impugnen:

- L'article 15.1, paràgrafs b), c) i d) per excés en l'exercici de les competències estatals de l'article 149.1.1 i 13 de la CE. I, subsidiàriament, en relació amb l'article 15.1, paràgraf c), per vulneració del principi d'autonomia local.
- L'article 31.1 i 2, per l'excés en l'exercici de les competències sobre legislació civil.
- La disposició final primera, apartat tres, per lesió del dret de propietat de l'article 33 de la CE.
- La disposició final cinquena, apartats dos i sis, per vulneració del dret a la tutela judicial efectiva de l'article 24.1 de la CE.

La sentència, basant-se en l'anterior STC 79/2024, de 21 de maig, estima parcialment, per majoria, el recurs en els termes següents:

- D'una banda, desestima totes les al·legacions respecte a l'article 15.1 de la Llei recorreguda, ja que entén que suposa el legítim exercici de les competències estatals establertes a l'article 149.1.1 i 13 de la CE. La al·legació respecte a la vulneració del principi d'autonomia local (article 15.1.c) també és desestimada, ja que l'alt Tribunal entén que el grau en què es redueix la capacitat decisòria dels ajuntaments és correlatiu a la importància dels interessos supramunicipals.

- D'altra banda, també desestima les al·legacions en relació amb l'article 31.1 i 2 de la Llei 12/2023, que estableix que la informació mínima que la persona interessada en la compra o lloguer d'un habitatge en oferta podrà requerir abans de la formalització del contracte és constitucional, ja que s'enquadra dins de les competències estatals de l'article 149.1.18 de la CE i afirma que la finalitat d'aquest precepte és garantir la transparència de l'operació contractual, per més que la regulació busqui també protegir el dret a l'habitatge.
- Així mateix, desestima l'al·legació en relació amb la disposició final tres de la Llei 12/2023, de 24 de maig, que imposa una modulació en la renda del contracte d'arrendament d'habitatge a la zona del mercat residencial tensionat. La sentència aprecia una relació raonable o equilibri just entre els mitjans emprats i la finalitat pretesa.

El TC, en aquest aspecte, afirma que la mesura continguda en la disposició final tres afecta el dret de la propietat sobre l'habitatge, però no en vulnera el contingut essencial, tenint en compte que es projecta sobre una expectativa de benefici econòmic que no en forma part, ja que no s'obliga a posar l'habitatge en el mercat de lloguer i no s'imposa, en cap cas, un preu antieconòmic. En aquest mateix sentit, afegix que la restricció no és irracional ni desproporcionada, ja que la renda màxima es fixa en un valor objectiu determinat per referència al valor del mercat d'habitatge i, a més, aquesta limitació té un caràcter temporal, per la qual cosa considera que aquesta disposició és ajustada a l'article 33 de la CE.

- Finalment, el TC estudia els dos apartats de la disposició final cinquena, que modifiquen determinats aspectes de la Llei d'enjudiciament civil en relació amb l'establiment de requisits per a l'admissió a tràmit de les demandes de recuperació de la possessió i de l'inici de la via de constreyniment en la subhasta de béns immobles. En referència a aquest precepte, els recurrents impugnen l'obligació, comuna per a ambdues pretensions, d'acreditar per part del demandant que és un gran tenidor d'habitatge si la part demandada es troba en situació de vulnerabilitat econòmica. El TC estima en aquest aspecte el recurs d'inconstitucionalitat, en considerar que aquestes mesures resulten desproporcionades i no raonables. Afirma que també s'ha de considerar inconstitucional tots aquells preceptes o apartats de la Llei recorreguda que facin referència o estiguin en connexió amb aquestes mesures i, en conseqüència, amb la disposició final cinquena.

La sentència no va ser aprovada per unanimitat, havent presentat vots particulars els magistrats Ricardo Enríquez Sancho, Enrique Arnaldo Alcubilla, Concepción Espejel Jorquera, César Tolosa Tribiño i José María Macías Castaño.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 1565/2024](#), de 7 d'octubre, de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs de cassació en relació amb el **dret de privacitat en l'àmbit dels empleats públics i el tractament de dades de caràcter personal sense el consentiment de l'interessat per part d'una administració pública**. Doctrina del Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH).

La Sala resol el recurs de cassació interposat per l'Ajuntament d'Algemesí contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, de 10 de juny de 2022, que va desestimar el recurs contenciós administratiu interposat per l'esmentat Ajuntament contra la Resolució de la directora de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades (AEPD) de data 27 de novembre de 2020.

La qüestió que es planteja té el seu origen en un expedient administratiu disciplinari iniciat com a conseqüència de l'aparició d'una sèrie de documents escanejats i impresos sense el consentiment del seu titular, durant la jornada laboral, i que contenien tant dades personals com professionals, com per exemple, contractes d'assegurances, declaracions d'hisenda, dades de contractes de préstecs hipotecaris, dades personals, dades bancàries, etc.

Davant d'aquesta situació, l'AEPD va considerar que quedava suficientment acreditada la comissió de diverses infraccions recollides en la normativa sobre protecció de dades personals, incloent que a més no s'havien activat les mesures de seguretat exigides per evitar que el suport DVD que contenia dades i informació associada a l'extracció en disc de dades de l'ordinador del reclamant, com a suport que conté dades personals, no s'hagi xifrat, registrat, diligenciat i descrit el seu contingut, i que això va servir també com a prova en el corresponent expedient disciplinari.

El TS aplica la doctrina del TEDH en l'àmbit de l'ocupació pública i assenyala que quan s'imputa a una administració haver realitzat el tractament de dades de caràcter personal sense el consentiment de l'interessat, no és suficient que l'administració actuant invoqui alguns dels supòsits d'excepció a l'exigència del consentiment de l'interessat, sinó que ha de justificar la concurrència efectiva de l'excepció al·legada.

La Sala afirma que, com bé raona l'Audiència Nacional, la mesura no resulta proporcional, ja que en aquest cas es va accedir a totes les carpetes i arxius sense cap discriminació, fins i tot afectant documents privats del reclamant, i fins i tot a

documents sobre la seva salut, que es van recollir de manera innecessària i sense cap relació amb el que s'estava buscant.

Per això, aquesta sentència conclou amb l'aplicació extensiva de la sentència del Tribunal Europeu de Drets Humans, de 2 de setembre de 2017, que estableix que quan s'imputa a una administració pública la infracció de l'article 6.1 de la Llei orgànica 15/1999, de 13 de setembre, de protecció de dades de caràcter personal (actualment l'article 6.1 de la Llei orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals), per haver realitzat el tractament de dades personals sense el consentiment de l'interessat, no n'hi ha prou que l'administració actuant invoqui alguns dels supòsits d'excepció a l'exigència del consentiment de l'interessat que preveu l'article 6.1 del Reglament (UE) 2016/679, de 26 d'abril de 2016, sinó que ha de justificar la concurrència efectiva del supòsit o supòsits d'excepció que al·lega expressament.

4. [Sentència 1653/2024](#), de 21 d'octubre, de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs contenciós administratiu en relació amb **l'elaboració i aprovació de disposicions de caràcter general i l'exercici de la potestat reglamentària de caràcter extemporani**.

La Sala Tercera del TS, a través d'aquesta sentència, resol el recurs contenciós administratiu interposat contra diverses ordres ministerials d'actualització dels paràmetres retributius de les instal·lacions elèctriques. La qüestió que se suscita en el recurs contenciós administratiu ordinari és determinar si la demora en l'elaboració i aprovació de les ordres ministerials és causa de nul·litat de ple dret, com manté la part recurrent. El TS reconeix que l'Administració va incomplir el deure d'actualitzar els paràmetres retributius de les instal·lacions elèctriques en els terminis marcats per l'ordenament jurídic i que això té rellevància jurídica per al funcionament de les instal·lacions, ja que l'actualització dins dels terminis fixats en l'ordenament jurídic contribueix a la seguretat jurídica i a la presa de decisions sobre el funcionament de les instal·lacions. Tanmateix, conclou que en aquest cas no estem davant d'una nul·litat de ple dret, sinó que el retard en l'elaboració i aprovació d'aquestes disposicions generals és una causa d'irregularitat no invalidant per a la seva validesa i que l'actualització dels paràmetres dins del termini establert no dona lloc a indemnització.

5. [Sentència 1969/2024](#), de 16 de desembre, de la Secció 4a de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria **d'instruccions i ordres de serveis i de la inactivitat de l'Administració**.

El TS, mitjançant aquesta sentència, va desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Ajuntament de Leganés (Madrid) contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, que va declarar la inexistència de la inactivitat de la Comunitat Autònoma de Madrid respecte a l'adopció de mesures, desenvolupament i execució del que preveu l'Ordre SND/265/2020, de 19 de març, d'adopció de mesures referides a les residències de gent gran i centres socio-sanitaris, davant la situació de crisi sanitària creada per la COVID-19, respecte a les residències de gent gran situades al municipi de Leganés.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- El representant legal de l'Ajuntament de Leganés va interposar un recurs contenciós administratiu davant la Secció Vuitena de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Madrid contra la inactivitat de la Conselleria de Sanitat de la Comunitat Autònoma de Madrid respecte a l'adopció de mesures, desenvolupament i execució establertes en l'Ordre SND/265/2020, de 19 de març, d'adopció de mesures referides a les residències de gent gran i centres socio-sanitaris davant la crisi sanitària provocada per la COVID-19 en relació amb les residències de gent gran situades al municipi de Leganés.
- La Secció 8 de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Madrid, mitjançant sentència de 7 de juliol de 2022, va desestimar el recurs contenciós administratiu.
- Contra aquesta sentència, la representació legal de l'Ajuntament de Leganés va presentar recurs de cassació davant el TS.
- La Secció d'Admissió del TS va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació.
 - Declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Determinar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és si, en una situació determinada de pandèmia declarada, les ordres de servei i instruccions a què fa referència l'article 6 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, del règim jurídic del sector públic, que impliquin restriccions de l'atenció hospitalària dels pacients geriàtrics als centres socio-sanitaris, determinen i són font d'exigència de la prestació deguda consistent en l'ús d'aquests centres com a espais d'ús sanitari, ja sigui en

Àrea de Presidència
Secretaria General

règim de consulta o d'hospitalització, tot això als efectes d'apreciar la inactivitat de l'Administració a què fa referència l'article 29.1 de la LJCA.

- Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 29.1 de la LJCA, sens perjudici de la interpretació d'altres normes jurídiques si fos necessari.

La Secció 8a de la Sala Tercera del TS desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, afirmant:

- D'una banda, que les instruccions i ordres de servei no tenen naturalesa jurídica reglamentària ni convencional, però són actes impugnables.
- D'altra banda, que, als efectes de determinar o no la inactivitat de l'Administració, la possibilitat d'incardinar-les a l'article 29.1 de la LJCA depèn, en cada cas, de si se'n dedueix l'obligació d'executar una prestació amb les característiques definides en l'esmentat article, sense necessitat d'entrar a valorar altres aspectes.

Conclou que, en aquest cas específic en què s'havia declarat una pandèmia mundial per part dels organismes competents per fer front a la crisi sanitària provocada per la COVID-19, no hi va haver inactivitat de la Conselleria de Sanitat de la Comunitat Autònoma de Madrid.

6. [Sentència 2024/2024](#), de 19 de desembre, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria **d'elaboració de la relació de llocs de treball a través d'una empresa privada, mitjançant contracte administratiu de serveis.**

El TS, en aquesta sentència, va desestimar el recurs d'interès cassacional interposat per la representació legal de l'Ajuntament d'Atarfe contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que va revocar la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Granada, i va declarar la nul·litat de ple dret de l'acord del Ple de l'Ajuntament que aprovava la relació de llocs de treball.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- El Ple de l'Ajuntament d'Atarfe (Granada), en sessió de 8 de novembre de 2018, va aprovar la relació de llocs de treball, que havia estat confeccionada per una empresa privada, d'acord amb un contracte administratiu.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquest acord, un funcionari de l'Ajuntament va presentar un recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 1 de Granada, que va dictar sentència declarant l'esmentat acord ajustat a dret.
- Contra aquesta sentència, l'interessat va interposar recurs d'apel·lació davant el TSJ d'Andalusia que, mitjançant sentència d'11 de març de 2022, va estimar el recurs d'apel·lació i va declarar la nul·litat de l'acord plenari d'aprovació de la relació de llocs de treball.
- La representació legal de l'Ajuntament va presentar davant el TS recurs de cassació.
- La secció d'Admissió de la Sala Tercera del TS va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació.
 - Declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Identificar que la qüestió que presenta interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és determinar si l'encàrrec per a l'elaboració d'un projecte complet de la relació de llocs de treball a una empresa, mitjançant un contracte administratiu de serveis, és conforme o no a la doctrina jurisprudencial relativa a la intensitat de la intervenció d'un procediment per part d'un subjecte diferent a l'Administració que el tramita i expressada en les SSTS 1160/2020 i 1265/2020.
 - Identificar com a preceptes que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 9 i 74 del Reial decret legislatiu 5/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic, i l'article 17 de la Llei de contractes del sector públic.

El TS afirma i conclou:

- D'una banda, que l'encàrrec d'elaborar un projecte complet de la relació de llocs de treball a una empresa privada, mitjançant un contracte administratiu de serveis, excedeix la intensitat amb què la jurisprudència admet la intervenció en un procediment administratiu d'un subjecte diferent al de l'Administració.
- D'altra banda, que la relació de llocs de treball forma part de la potestat d'autoorganització de l'Administració i la seva elaboració constitueix l'exercici d'una potestat administrativa.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- I que resulta contrari a la reserva de les funcions que impliquen exercici de les facultats públiques a favor dels funcionaris, ja que existeix la prohibició que siguin objecte de contracte de serveis els que impliquen exercici de la autoritat inherent als poders públics.
7. [Sentència 2034/2024](#), de 23 de desembre, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb **l'extinció d'una concessió administrativa per insolvència del concessionari i el dret de l'entitat financera a exigir el pagament de la hipoteca**.

El TS, en la present sentència, va desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació legal de l'Ajuntament del Real Sitio de San Ildefonso contra la sentència dictada per la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó, mantenint que procedeix determinar l'import de les inversions realitzades, així com els danys i perjudicis en la forma assenyalada, essent oïts a aquests efectes tant el concessionari com els titulars de les càrregues i drets inscrits i anotats.

Els antecedents d'aquest cas són els següents:

- El Ple de l'Ajuntament del Real Sitio de San Ildefonso, en sessió de 21 de març de 2019, va acordar desestimar les al·legacions presentades per l'entitat financera Ibercaja Banco i declarar resolt definitivament el contracte, així com l'extinció de la concessió administrativa atorgada per l'Ajuntament al Centre d'Alt Rendiment Management S.L., com a conseqüència de la dissolució de l'entitat concessionària. Va quedar, per tant, el bé de domini públic lliure, expedit i sense càrregues a favor de l'esmentat Ajuntament.
- Contra l'esmentat acord plenari, la representació legal de l'entitat financera va interposar recurs contenciós administratiu. El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Segòvia, en data 5 de novembre de 2020, va dictar sentència estimant substancialment el recurs a favor de l'entitat financera.
- Contra aquesta sentència, la representació legal de l'Ajuntament va interposar recurs d'apel·lació davant el TSJ de Castella i Lleó. La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa va dictar sentència, el 13 d'abril de 2021, estimant substancialment el recurs d'apel·lació, desestimant les al·legacions presentades per Ibercaja Banco i declarant resolt definitivament el contracte i extinta la concessió atorgada al Centre d'Alt Rendiment Management S.L., quedant el bé

demanial lliure, expedit i sense càrregues a favor de l'Ajuntament del Real Sitio de San Ildefonso.

- Contra la sentència del TSJ de Castella i Lleó, la representació legal d'Ibercaja Banco, on el concessionari havia signat un contracte hipotecari, va presentar recurs de cassació davant el TS.

La Secció Primera de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del TS, en data 22 de setembre de 2022, va acordar mitjançant interlocutòria:

- Admetre a tràmit el recurs de cassació interposat.
- Declarar el recurs com d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
- Determinar que la qüestió d'interès cassacional consisteix a analitzar si el creditor hipotecari està legitimat, en cas d'insolvència del concessionari que porta a l'extinció de la concessió, a reclamar indemnitzacions a l'Administració en virtut de l'article 258.1.c) de la Llei de contractes de les administracions públiques (actualment article 276 de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de Contractes del sector públic).
- Identificar com a normes jurídiques a interpretar els articles 19 de la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa i els articles 258.1, 266.1 i 266.4 del text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques, en la redacció donada per la Llei 13/2003, de 29 de maig.

El TS conclou:

- Reconèixer al creditor hipotecari legitimació per reclamar, en via contenciosa administrativa, el dipòsit de les quantitats i indemnitzacions que l'Administració ha d'abonar al concessionari.
- Declarar que, un cop resolt el contracte de concessió per insolvència del concessionari, l'entitat financera creditora té dret a percebre de l'Administració atorgant de la concessió les quantitats i indemnitzacions fins a cobrir el deute hipotecari.

8. [Sentència 8/2025](#), de 13 de gener, de la Secció 2a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en matèria referent a la liquidació de **l'impost de transmissions patrimonials per les terrasses situades al carrer**.

El TS, en aquesta sentència, desestima el recurs d'interès cassacional interposat per la representació legal de la Generalitat de Catalunya contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de 3 d'abril de 2023, que va confirmar la Resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya, que, al seu torn, va estimar la reclamació d'un contribuent contra la liquidació de l'Agència Tributària de Catalunya pel concepte de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, en relació amb la terrassa d'un establiment de restauració situat en un carrer, i que l'interessat es va negar a pagar, argumentant que no estava obligat a abonar la liquidació de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, ja que per la utilització especial del domini públic ja havia abonat les corresponents taxes municipals per ocupació de la terrassa.

La Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del TS va desestimar el recurs de cassació basant-se en els arguments següents:

- D'una banda, destaca que l'equiparació aparentment efectuada per l'article 13.1 del text refós de la Llei de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats entre concessions administratives i autoritzacions per a l'aprofitament especial dels béns de domini públic –en aquest cas, terrassa de l'establiment d'hostaleria a la via pública– ha de ser interpretada en el sentit que no tot aprofitament especial del domini, per si sol, origina un desplaçament patrimonial a favor de l'autoritzat, a efectes del gravamen de l'impost que ens ocupa (de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats).

A aquests efectes, afegeix que «la constatació del requisit del desplaçament patrimonial a efectes del gravamen d'una autorització per a l'aprofitament especial del domini públic, requereix un examen del contingut i circumstàncies presents en l'esmentada autorització, per ser rellevant a efectes fiscals».

- D'altra banda, que l'aprofitament especial del domini públic permès a través d'autorització municipal d'instal·lació i explotació de terrasses a la via pública no constitueix un fet imposable de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats.